

УДК 346(477):368:368.029

ПИТАННЯ СПЕЦІАЛЬНОГО ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВІДНОСИН ПЕРЕСТРАХУВАННЯ В ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВІЙ ДОКТРИНІ

Р. І. ВІННІЧУК,*здобувач кафедри господарського права,
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого,
м. Харків*

Розглянуто питання спеціального правового режиму відносин перестрахування у сфері страхової діяльності. Окреслено засади історичного розвитку наукової дискусії щодо співвідношення страхування і перестрахування та наголошено на становленні в сучасній господарсько-правовій доктрині парадигми спеціального правового режиму перестрахування. Запропоновано власне обґрунтування існування спеціального правового режиму в перестрахуванні.

Ключові слова: співвідношення страхування та перестрахування, правова конструкція «*suī generis*», спеціальний правовий режим відносин перестрахування.

В умовах глобалізації та інтернаціоналізації світової економіки у суб'єктів господарювання України все більше виникає необхідність збереження та захисту власних активів від різного роду ризиків, що невідворотно супроводжують будь-яку господарську діяльність. Тому особливо важливого значення для господарського обороту за ринкових умов набуває ефективне функціонування фінансових послуг, зокрема страхових і перестрахових, які у більшості розвинених країнах є стратегічною галуззю економіки [14, с. 47].

Метою статті є дослідження основних теоретико-правових підходів до змісту правового режиму відносин перестрахування.

Послуги страхування та перестрахування посідають істотне місце в третинному секторі нашої держави, незважаючи на те, що на сьогоднішній день страховий ринок України знаходиться у стані стагнації [9, с. 2]. Чинники, які визначають провідні позиції страхової діяльності в господарському обороті України, пов'язані із започаткуванням процесів лібералізації фінансового

ринку, поступовим формуванням ринкової інфраструктури держави, а також постійною необхідністю страхового захисту інтересів суспільства, держави та суб'єктів господарювання від різних несприятливих подій, які можуть завдати збитків. Як наголошено в Концепції розвитку страхового ринку України до 2010 р. (схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23.08.2005 р. № 369-р.), у сучасній економіці через страхування реалізується державна політика соціально-економічного захисту населення, а також формуються значні інвестиційні ресурси. Судовими установами України страхування, як система захисту майнових інтересів фізичних, юридичних осіб та держави, також визнається необхідним елементом соціально-економічної системи суспільства [33]. Окрім того, з кожним роком збільшується роль послуг перестрахування як глобального механізму перерозподілу ризиків у просторі та часі, а фахівцями спостерігаються процеси зближення перестрахових ринків різних країн світу та уніфікація правил роботи на них [11, с. 84]. Дослідники тенденцій розвитку сфери послуг наголошують, що останні актуалізують необхідність чіткого окреслення меж галузевого правового регулювання договірних відносин із надання таких послуг та посилюють потребу його вдосконалення [16, с. 183].

Що стосується функціонування ринку послуг страхування та перестрахування в Україні, то більшість фахівців, які вивчають ці фінансові послуги в Україні, визначають початковий етап їх розвитку, недосконалість законодавчих засад про страхову діяльність та неналежний рівень господарсько-правового забезпечення відносин перестрахування [7, с. 671; 11, с. 152; 12, с. 31; 15, с. 145–147; 18, с. 189; 19, с. 185; 22, с. 110; 25, с. 133; 26, с. 40; 29, с. 136; 35, с. 105–109]. Така невтішна ситуація вимагає від українського законодавця вжиття відповідних заходів щодо негайного вдосконалення законодавства, яке упорядковує дані відносини, адже успішний розвиток страхового та перестрахового ринків України неможливий без відповідного господарсько-правового забезпечення страхової діяльності. У той же час, український ринок фінансових послуг наразі знаходиться в умовах

становлення нових стратегічних підходів, які мають бути покладені в основу державної господарсько-правової політики у галузі страхової справи. Прикладом цього є поданий до Парламенту проект Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо викладення Закону України «Про страхування» у новій редакції» (далі – Проект № 965) [20]. Тому, відповідно до світових традицій державного впливу на страхову діяльність, українському законодавцю в означеному Проекті № 965 вбачається за необхідне визначитись в питанні спеціального режиму господарського-правового забезпечення відносин перестрахування. Отже, зважаючи на черговий етап систематизації українського законодавства про страхову справу нового забарвлення та актуальності набуває більш як столітня дискусія у правовій доктрині щодо самостійності договору перестрахування в системі страхових правовідносин [8, с. 38–45]. Досить влучно з цього приводу писав Ю. Б. Фогельсон: «Мало кого цікавить виключно теоретичне питання про те, чи є перестрахування страхуванням, адже в усіх дослідників та, в першу чергу, у правозастосування, викликає інтерес тільки практичне питання щодо поширення правових засад регулювання страхування на відносини перестрахування» [38, с. 460].

Як було зазначено, наукові диспути навколо цієї теми були розпочаті в юридичній літературі ще з дореволюційних часів та продовжуються сьогодні. Численні наукові публікації в яких порушувались питання страхування, так чи інакше, акцентували увагу на розв'язанні даної проблеми. Починаючи ще з XIX ст., питанню спеціального правового режиму перестрахування приділяли увагу вітчизняні та зарубіжні науковці. Серед них варто відзначити таких, як: В. Р. Ідельсон, В. І. Серебровський, І. І. Степанов та Г. Ф. Шершеневич. Питання правовідносин страхування та перестрахування в період СРСР розглядалися К. О. Граве, О. С. Іоффе, Л. А. Лунцем, І. Б. Новицьким, В. К. Райхером, В. І. Серебровським та ін. Вагомий внесок у розв'язання проблем перестраховувальних правовідносин було зроблено також сучасними російськими (В. Ю. Абрамов, А. П. Артамонов, В. С. Белих, М. І. Брагінський,

В. В. Вітрянський, С. В. Дедіков, Л. М. Клоченко, Ю. Б. Фогельсон, А. І. Худяков, В. В. Шахов, А. К. Шихов) та українськими дослідниками страхування і перестрахування (О. В. Козьменко, С. М. Козьменко, В. Нечипоренко, Н. Б. Пацурія, В. Пузаненко, К. Г. Семенова, Е. П. Стась). Поміж іншим, у працях згаданих науковців основні суперечки розгортаються навколо того, чи є перестрахування за своєю сутністю тотожним страхуванню, або ж воно суттєво відрізняється від страхування. Деякі з правників вважають перестрахування своєрідною галуззю страхування, що принципово відрізняється від останнього. Інші ж дослідники дотримуються позиції, що між перестрахуванням і страхуванням не існує ніякої принципової різниці, тому перестрахування має регулюватися тими ж нормами законодавства, що й відносини страхування.

Уже у проекті Цивільного уложення Російської імперії (далі – Уложення) перестрахування згадується у статті «Інші види страхування майна» глави «Страхування». Разом із перестрахуванням у даній статті мова йшла про страхування річкових суден, посівів від знищення градом та тварин. Важливою обставиною, що містила згадана стаття, було те, що нею передбачалося застосування загальних правил Уложення про страхування до всіх зазначених відносин (у тому числі й до перестрахування) «наскільки це було можливим, зважаючи на сутність майна, яке підлягало страхуванню та властивості небезпеки» [6, с. 594]. Не викликає сумнівів, що перестрахування у проекті Уложення розглядалося як вид страхування. Законодавці царської Росії не виділяли перестрахування в окремий інститут страхування, оскільки вони вважали нескладними ті юридичні норми, які підлягали застосуванню до відносин перестрахування, але визнавали велике значення даної галузі страхування.

Відомий дослідник страхування В. І. Серебровський, підтримуючи позицію законодавців Російської імперії, зазначав, що так зване перестрахування є різновидом майнового страхування, яке полягає в тому, що відбувається притягнення основним страховиком до надання страхового

захисту іншого страховика або інших страховиків шляхом передавання їм всіх або частини ризику [27, с. 317; 28, с. 36]. Прибічником віднесення договору перестрахування до режиму договору страхування був також Г. Ф. Шершеневич [39, с. 389]. Німецький економіст і публіцист професор А. Манес [13, с. 102-107] наголошував, що страхування неможливо уявити без інституту перестрахування, який є необхідною умовою створення будь-якого страхового підприємства. Вчений розглядав перестрахування як досить розповсюджену відокремлену галузь страхової справи, яка має велике значення, але не має публічного характеру «...має цілком самостійну історію та розвиток, особливі правові підстави та мало співпадає з технікою інших видів страхування».

У науковій юридичній літературі дореволюційного періоду І. І. Степанов, на противагу В. І. Серебровському та Г. Ф. Шершеневичу, дотримувався тієї позиції, що договір страховика про передавання ризику, який прийнятий ним на страхування, не є страховим договором [30, с. 29]. У радянські часи позицію І. І. Степанова повністю підтримував В. К. Райхер. Його концепція наголошувала на самостійності договору перестрахування порівняно з договором страхування (оскільки перестрахування складає самостійний тип договорів – договорів *sui generis*¹), зважаючи на різну економічну сутність вказаних правочинів [24, с. 146]. У радянський період історичного поступу відбулася втрата страхуванням та перестрахуванням свого значення як фінансових інститутів, оскільки державою було запроваджено монополію Держстраху в галузі страхування й перестрахування та встановлено переважно обов'язкове перестрахування. Відповідно до Положення про державне страхування СРСР (затверджене ЦВК СРСР та РНК СРСР 18.09.1925 р., далі – Положення) було встановлено, що страхування в усіх його видах є державною монополією Союзу РСР (ст. 1 Положення), а окрім органів Держстраху, ніякі інші органи Союзу РСР та союзних республік здійснювати операції

¹ **Sui generis** (букв. своєрідний, єдиний у своєму роді) – латинський вираз, що означає унікальність правової конструкції (акта, закону, статусу і т.д.), яка, незважаючи на наявність схожості з іншими подібними подібними

страхування не можуть (ч. 2 ст. 3 Положення).

Вказані тенденції в нормативному забезпеченні страхової діяльності за часів становлення влади в СРСР зумовили відповідне ідеологічне спрямування наукових пошуків у даному напрямку. Зокрема, К. О. Граве та Л. А. Лунц, визнаючи перестрахування ефективним засобом перенесення ризику від одного страхового підприємства на інше, все ж характеризували його як елемент буржуазної страхової справи [5, с. 7-8].

Дискусії у правовій доктрині стосовно спеціального режиму договору перестрахування тривають до цього часу. Так, М. І. Брагінський та В. В. Вітрианський вважають будь-яке перестрахування різновидом договору майнового страхування, тому й на відносини перестрахування мають поширюватися норми ЦК РФ щодо договору майнового страхування (і в першу чергу, положення ЦК РФ щодо істотних умов договору страхування) [4, с. 596]. Подібних поглядів дотримується Ю. Б. Фогельсон, вважаючи, що перестрахування має бути кваліфіковане як різновид страхування [38, с. 460], яке «...відповідно до положень ст. 967 ЦК РФ завжди є майновим страхуванням, незалежно від того, чи є пряме страхування майновим або особистим» [37, с. 74]. В. Ю. Абрамов дійшов висновку, що перестрахування є різновидом страхової діяльності, а не договору страхування, оскільки в процесі здійснення перестрахових операцій не формується новий страховий фонд, а відбувається перерозподіл та розділення поміж декількома перестраховиками страхового фонду, що був сформований раніше [1, с. 49]. На противагу іншим сучасним російським правникам, С. В. Дедіков стверджує, що у більшості держав, які є економічно розвинутими та займають провідні позиції на світовому ринку перестрахування, у законодавстві реалізована концепція щодо недопустимості поширення на відносини перестрахування законодавства, яке стосується прямого страхування [8, с. 40]. Він зазначає: «Той факт, що у перестрахуванні та майновому страхуванні одноманітні об'єкти страхування – майнові інтереси, що не пов'язані з особою страхувальника ... ще не означає,

конструкціями, в цілому не має прецедентів.

що перестрахування може, а тим більше має підкорятися правовому режиму майнового страхування. Перестрахування хоча і є різновидом страхування, тим не менш має істотні відмінності від нього у правовому режимі». До поглядів С. В. Дедікова приєднується К. Е. Турбіна, яка дотримується позиції, що перестрахування є самостійним видом підприємницької діяльності в галузі страхування, якому властиві самостійне правове регулювання відносин між страховиком та перестраховиком та самостійне правове регулювання діяльності перестраховиків як на національному, так і на міжнародному страхових ринках [36, с. 32].

Дослідник відносин страхування Л. Н. Ключенко встановив, що у світовому господарстві існують два способи (моделі) законодавчого регулювання перестрахової діяльності на національному рівні [10, с. 85-86]. Перший полягає в тому, що законодавство про договір страхування такої країни не підлягає застосуванню до відносин перестрахування. Такий підхід характерний майже для всіх європейських країн, зокрема Швейцарії та Німеччини, наголошує правник. До відносин перестрахування (а також морського страхування) у вказаних країнах підлягають застосуванню лише загальні засади законодавства про страхування. На перестрахування також поширюються загальні норми цивільного законодавства, які містяться в цивільних і торгових кодексах зазначених країн. Головне значення у правовому упорядкуванні перестрахування в указаній Л. Н. Ключенко першій моделі законодавчого забезпечення перестрахування надається звичаям, діловим принципам та практиці перестрахування. Положення законодавства про страхування до відносин перестрахування можуть застосовуватись лише тоді, коли вони мають загальний характер та коли законодавство прямо не передбачає виключень. У цілому в законодавстві європейських країн, зазначає Л. Н. Ключенко, перестрахування визначається як особливе страхування, частіше – як повторне страхування перестраховиком вже застрахованого страховиком ризику.

Другий спосіб правового забезпечення державою відносин

перестрахування, за Л. Н. Ключенко, полягає в тому, що цивільне та (або) страхове законодавство такої країни містить положення, встановлені законодавством про страхування правила, які зобов'язують, за аналогією застосовувати до відносин перестрахування [10, с. 87]. Саме таким чином вирішив врегулювати питання перестрахування законодавець Російської Федерації (п. 2 ст. 967 ЦК РФ) [32, с. 265].

Незважаючи на те, що відповідні приписи статей 2, 12 Закону України «Про страхування» від 07.03.1996 р. № 85/96-ВР (далі – Закон про страхування) та ст. 987 ЦК України від 16.01.2003 р. № 435-IV не містять прямих положень про загальний або спеціальний режим правового забезпечення відносин перестрахування (як це здійснено, наприклад, у ЦК РФ та законодавстві інших країн), українське правозастосування дотримується тієї позиції, що законодавче визначення перестрахування галуззю страхової діяльності зумовлює необхідність поширення правових засад регулювання страхування на відносини перестрахування. Виходячи із запропонованої вище Л. Н. Ключенко класифікації способів (моделей) правового забезпечення перестрахової діяльності, слід визнати, що вітчизняне законодавство (з огляду на його застосування) відноситься до другого способу, окресленого Л. Н. Ключенко, отже, здійснюється за моделлю, характерною для країн, що розвиваються (у порівнянні з країнами – членами Європейського Союзу). Проте на законодавчому рівні нашої держави немає імперативних норм, які б зобов'язували застосовувати законодавство про страхування до відносин перестрахування. На цьому також наголошують дослідники страхової справи в Україні [26, с. 43; 19, с.185-188]. Можливо, зважаючи на порівняно початковий етап розвитку відносин перестрахування в державі на час ухвалення Закону про страхування, український законодавець дотримувався поглядів аналогічних парадигмі законодавців царської Росії. Останні, працюючи наприкінці XIX ст. над проектом Уложення, не акцентували уваги на перестрахуванні, зважаючи на його відносну простоту на той час серед інших видів страхування (страхування худоби, вогневих ризиків, посівів і т.д.). Отже, не виключено, що

законодавство України не надає відносинам перестрахування спеціального правового режиму (як це здійснено, наприклад, стосовно морського страхування у гл. VIII Кодексу торговельного мореплавства України від 23.05.1995 р. № 176/95-ВР) просто з огляду на їх «зовнішню простоту», не розповсюдженість та «нескладність» на час ухвалення Закону про страхування.

Проблема співвідношення відносин страхування та перестрахування й, відповідно, їх правового забезпечення, не залишилася поза увагою української правової доктрини. Так, К. Г. Семенова встановила ознаки, що дозволяють говорити про відносну самостійність договору перестрахування і його відмежування від однотипних договорів, зокрема від договору страхування. Основними критеріями такої різниці К. Г. Семенова вважає: суб'єктний склад, страховий ризик та порядок укладення договору. У результаті здійсненого аналізу науковець доходить висновку, що договір перестрахування є самостійним видом договору майнового страхування, який має власний об'єкт, мету та особливий суб'єктний склад [25, с. 77–81]. К. Г. Семенова вважає, що чинна ст. 987 ЦК України «Договір перестрахування» не відповідає потребам існуючої практики, оскільки не відображає позицію законодавця щодо відмінностей договору перестрахування від договору страхування. Вирішення цієї проблеми, на її переконання, «... можливе шляхом включення в окремий параграф ЦК України основних положень про договір перестрахування, які пояснювали б його сутність і визначали б неможливість прирівнювання останнього до договору страхування» [26, с. 43]. Н. Б. Пацурія також звернула увагу на розглядувану проблему [19, с. 185–188, 219–229] та, як і К. Г. Семенова, впевнена, що український законодавець не проводить поділу між страхуванням та перестрахуванням – між двома різними видами підприємницької діяльності. Хоча історичний і міжнародний досвід, на її думку, здебільшого доводить необхідність відмінного регулювання страхової та перестрахової діяльності. За критерій розподілу страхування та перестрахування Н. Б. Пацурія пропонує взяти суб'єктний склад правовідносин, підстави вступу в ці правовідносини, їх економічний зміст і мету, яку

переслідують учасники цих відносин [18, с. 190]. Дослідниця наголошує, що діяльність у сфері перестрахування є самостійним, окремим та особливим видом підприємницької діяльності, який не можна ототожнювати зі страхуванням та співстрахуванням. Означене зумовлює необхідність окремого регулювання перестрахування на законодавчому рівні, зокрема шляхом прийняття Закону України «Про перестрахову діяльність в Україні» [19, с. 187, 229].

Підсумовуючи викладені погляди на співвідношення правовідносин страхування та перестрахування, вбачається, що позиція тих правознавців і дослідників страхової діяльності, які визнають договір перестрахування самостійним та особливим у порівнянні з договором страхування (що й зумовлює необхідність окремого правового забезпечення відносин перестрахування), як правило, базується на наступних аргументах:

1. Акцесорний характер зобов'язань у перестрахуванні порівняно з договором страхування, що має наслідком неможливість існування однакових правових режимів у цих відносинах [1, с. 49; 3, с. 33; 8, с. 40].

2. Різний суб'єктний склад договорів страхування та перестрахування. У перестрахуванні обидві сторони – це професійні вузькоспеціалізовані учасники перестрахового ринку, а у страхуванні страхувальник – це завжди слабка сторона, яку державі необхідно захищати та «опікати» [14, с. 53; 9, с. 41; 21, с. 141-142; 25, с. 77]. Дійсно, із суб'єктним складом відносин прямого страхування пов'язані загальні засади побудови страхового законодавства, спрямованого передовсім на захист прав та інтересів слабкої сторони договору страхування – страхувальника, яким у більшості випадків є фізична особа (споживач страхових послуг). На противагу відносинам страхування, суб'єкти перестраховальних господарських відносин є рівними конкурентними учасниками ринку у цій вузькоспеціалізованій галузі страхової справи. Тому й режим правового забезпечення перестрахування має бути іншим ніж у страхуванні.

3. Договір перестрахування зазвичай має консенсуальний характер, тоді

як договір страхування, як правило, є реальним договором [2, с. 33; 8, с. 42-43; 21, с. 142; 34, с. 120].

4. З огляду на міжнародний досвід у правовому забезпеченні перестрахування питома вага належить звичаям, діловим узвичаєнням та практиці перестрахування, на відміну від договору страхування, який чітко регулюється законодавством [10, с. 86-87; 26, с. 41]. К. Г. Семенова дійшла висновку, що в Україні основним джерелом цивільно-правового регулювання перестраховальних відносин є договір [25, с. 58].

5. За загальним правилом, у перестрахуванні не існує будь-яких відносин між перестраховиком і страхувальником за основним договором, на відміну від договору страхування, де правовідносини із страхувальником складають його основний зміст [23, с. 9].

6. У порівнянні зі страхуванням, договір перестрахування майже неможливо зустріти «в чистому вигляді», оскільки він завжди представлений в одному із безлічі своїх видів, форм та поєднанні їх елементів «... і навряд чи можливо привести будь-яку типову форму договору», – зазначав більш як століття тому А. Манес [13, с. 107]².

7. Суперечливість і невідповідність багатьох правил страхування самій суті та традиціям перестраховальної діяльності. Як наголошують дослідники, різні у вказаних відносинах об'єкт, мета та страховий ризик [25, с. 77–81], страхова вартість та страхова сума об'єкта, строк дії договорів та принципи, що їм притаманні [21, с. 141-142], підходи до страхового випадку [27, с. 598], порядок укладення та припинення договору, підстави вступу в правовідносини, економічний зміст тощо. Окрім того, в перестрахуванні відсутні правила страхування, на підставі яких укладається договір перестрахування, а умови перестрахування визначаються виключно договором перестрахування. У відносинах перестрахування не існує також інституту переходу прав

²Зазвичай у перестрахуванні виділяють три основних форми договорів: факультативну, облігаторну та змішану. У свою чергу, облігаторні договори перестрахування діляться на пропорційні та непропорційні. У пропорційних договорах перестрахування виділяють квотні та договори ексцедента сум, в непропорційних – договір ексцедента збитків та договір ексцедента збитковості.

страхувальника до страховика на відшкодування заподіяних збитків – суброгації, оскільки даний механізм просто суперечить самій природі перестрахування [17, с. 44; 33, с. 33].

Справді, у порівнянні зі страхуванням, господарській діяльності з перестрахування притаманні такі специфічні риси, особливі поняття та унікальні юридико-технічні прийоми та засоби регулювання, які або взагалі відсутні у страхуванні, або мають інше значення та зміст. Так, загальновизнаним є існування у відносинах «повторного страхування» інституту перестрахової комісії [31, с. 366; 36, с. 36]. На противагу перестрахуванню, в послугах страхування категорію «комісія» зазвичай пов'язують з винагородою страхового посередника (страхового брокера та (або) агента). Прикладом особливих рис, понять та унікальних юридико-технічних прийомів і засобів регулювання відносин перестрахування можуть бути: «сліп», «ковер-нота», «бордеро», «депо премії», особливі умови договорів перестрахування (застереження) та принципи, що їм властиві, «тантьєма», «агрегатна франшиза», «ретроцесія», «відновлювальна премія» та ін. Вказані категорії перестрахування (та господарські відносини, що їм відповідають) взагалі не зустрічаються в прямому страхуванні. Унікальне в юридичному сенсі місце в договорах перестрахування займають перестраховальні застереження, сформовані на рівні звичаєвого права типові умови договорів перестрахування. До числа таких загальних умов договорів прийнято включати умови (застереження) про: «слідування долі страховика», «перестрахування на оригінальних умовах», «касовий збиток», «ненавмисні помилки та недоліки», «право перевірки», «застереження про нетто-утримання перестраховальника» тощо. Особливе значення перестрахування в сучасному світовому господарстві пов'язане також із виконанням ним відмінних від страхування основних економічних функцій, а саме: вторинний перерозподіл прийнятого на страхування ризику (ризиків); надання додаткового фінансового капіталу для можливості прийняття прямим страховиком ризиків на страхування; забезпечення збалансованості результатів діяльності страховика за кожний

звітний рік; створення умов для накопичення активів прямим страховиком та вплив на покращення показників платоспроможності прямого страховика та ін.

Перелічені функції перестрахування, наголошуючи на його відмінній від іншої страхової діяльності економіко-господарській складовій, додатково до унікальних юридичних рис перестрахування, свідчать, що перестрахування є особливою галуззю відносин у сфері страхової діяльності (є особливим видом страхування [17, с. 46]), оскільки послуги перестрахування є вторинними та похідними по відношенню до прямого страхування і діяльності страховика. Наявність же в перестрахуванні, на відміну від страхування, безлічі спеціальних категорій (юридичних конструкцій, унікальних понять), єдиних у своєму роді принципів та засобів упорядкування цих відносин, а також згадані вище юридичні відмінності перестрахування від страхування, що їх виокремлюють фахівці, стало однією з підстав для висновку про специфічний правовий режим, який існує в цій галузі страхової діяльності. До речі, С. С. Алексєєв, зазначаючи про наявність в юридичній науці та правовідносинах особливого «режиму регулювання» певної ділянки правової матерії, стверджував, що в останньому концентрується юридична своєрідність та специфіка правового регулювання, містяться особливі комплекси прийомів і засобів регулювання, які існують виключно в певному нормативному матеріалі [2, с. 332].

З урахуванням викладеного вбачається, що правовідносини перестрахування є особливою правовою конструкцією (типу *sui generis*) у сфері страхової діяльності, а договір перестрахування – це самостійний вид договору в порівнянні з договором страхування. Такі висновки здійснено з огляду на специфічний правовий режим відносин перестрахування та економічну сутність перестрахування (забезпечує вторинний розподіл страхового фонду та надає страховий захист самим страховикам (перестраховикам). Вказане зумовлює потребу в спеціальному господарсько-правовому забезпеченні відносин перестрахування, без поширення на перестрахування дії норм страхового законодавства (за виключенням окремих норм загального характеру). Однак,

зважаючи на відносно початковий етап розвитку послуг перестрахування в Україні, їх багатоманітність та інтернаціональність, постійне вдосконалення та інші особливості цього складного виду страхування, дослідникам перестрахування залишаються великі перспективи для подальших наукових розвідок у даному напрямку.

Висновками проведеного дослідження окремих питань юридичної доктрини щодо спеціального правового режиму відносин перестрахування є те, що правовідносини перестрахування слід визнати окремим та особливим видом господарювання у сфері страхової діяльності (правовою конструкцією типу *sui generis*), а тому вони не є тотожними страхуванню (страховим правовідносинам). Відсутність же в чинному законодавстві України нормативної складової спеціального правового режиму перестрахування зумовлює необхідність законодавчих змін з метою окремого господарсько-правового забезпечення відносин як між страховиком і перестраховиком, так і діяльності суб'єктів перестрахових відносин на страховому ринку України.

Список літератури:

1. *Абрамов В. Ю.* Проблемы гражданско-правового регулирования страховой деятельности в Российской Федерации : автореф. дисс. на соиск. учен. степ. д-ра юрид. наук : 12.00.03 / Виктор Юрьевич Абрамов. – М., 2009. – 18 с.
2. *Алексеев С. С.* Восхождение к праву. Поиски и решения / С. С. Алексеев. – М. : НОРМА, 2001. – 752 с.
3. *Артамонов А.* Основные проблемы правового регулирования перестраховочных отношений / А. Артамонов, С. Дедиков // *Хозяйство и право*. – 2011. – № 1. – С. 18–35.
4. *Брагинский М. И.* Договорное право. Книга третья: Договоры о выполнении работ и оказании услуг / М. И. Брагинский, В. В. Витрянский. – 2-е изд., стер. – М. : Статут, 2008. – 1055 с.
5. *Граве К. А.* Страхование / К. А. Граве, Л. А. Лунц. – М. : Госюриздат, 1960. – 180 с.
6. *Гражданское уложение. Книга пятая. Обязательства. Том пятый. С объяснениями.* – СПб., 1899. – С. 155.
7. *Гришин Г. В.* Давай с тобой поговорим! : в 2 кн. / Г. В. Гришин. – Алматы : Эдельвейс, 2009. – Т. I. – 744 с.
8. *Дедиков С.* Перестрахование и страховое законодательство / С. Дедиков // *Государство и право*. – 2004. – № 11. – С. 38–45.
9. *Залетов А.* Страховой рынок: новые вызовы и возможности: макроэкономические показатели и их влияние на страховой рынок / Александр Залетов // *Insurance TOP*. – 2013. – № 4 (44). – С. 2–7.
10. *Клоченко Л. Н.* Правовое регулирование перестрахования: международный опыт / Л. Н. Клоченко // *Юридическая и правовая работа в страховании*. – 2007. – № 4. – С. 85–90.

11. Козьменко О. В. Страховий і перестраховий ринки в епоху глобалізації : моногр. / О. В. Козьменко, С. М. Козьменко, Т. А. Васильєва. – Суми : Університетська книга, 2011. – 388 с.
12. Козьменко О. В. Сучасний стан і перспективи розвитку ринку перестраховання в Україні / О. В. Козьменко, А. О. Бойко // Фінанси України. – 2011. – № 6. – С. 24–32.
13. Манэс А. Основы страхового дела / А. Манэс ; [сокр. пер. с нем.]. – Репринтное изд. – М. : Изд. центр «Анкил», 1992. – 108 с.
14. Маслова Е. Ю. Правовые аспекты перестрахования как самостоятельного вида страховой деятельности в РФ / Е. Ю. Маслова // Государство и право. – 2008. – № 4. – С. 47–56.
15. Масляева К. В. Господарсько-правове забезпечення функціонування ринку фінансових послуг України : моногр. / К. В. Масляєва. – Х. : ФІНН, 2010. – 176 с.
16. Мілаш В. С. Правове регулювання договірних відносин із надання послуг за сучасних ринкових умов / В. С. Мілаш // Вісник Національної академії правових наук України : зб. наук. пр. / [редкол. : В. Я. Тацій та ін.]. – Х. : Право, 2013. – № 2 (73). – 360 с.
17. Нечипоренко В. До питання співвідношення фінансових послуг перестраховання і страхування / В. Нечипоренко // Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка. Економіка / [відп. ред. В. Д. Базилевич]. – К. : ВПЦ «Київський ун-т», 2012. – Вип. 133. – С. 45–46.
18. Пацурія Н. Б. Проблеми адаптації законодавства України про страхові послуги до законодавства ЄС / Н. Б. Пацурія // Приватне право і підприємництво. – 2008. – Вип. 7. – К. : НДІ приватного права і підприємництва АПН України, 2008. – С. 186–194.
19. Пацурія Н. Б. Страхові правовідносини у сфері господарювання: проблеми теорії і практики : моногр. / Н. Б. Пацурія – Ніжин : ТОВ «Видавництво Аспект-Поліграф», 2013. – 504 с.
20. Про внесення змін до деяких законів України щодо викладення Закону України «Про страхування» у новій редакції : проект Закону України від 12.12.2012 р. № 965 // Інформаційно-правова система «ЛІГА: ЗАКОН».
21. Пузаненко В. Співвідношення договору страхування і договору перестраховання в українському цивільному праві / Вікторія Пузаненко // Юридичний авангард. – 2009. – № 1. – С. 139–143.
22. Пузаненко В. До питання правового регулювання перестраховання // Підприємництво, господарство і право. – 2010. – № 7. – С. 109–112.
23. Пфайффер К. Введение в перестрахование / К. Пфайффер. – М. : Анкил, 2000. – 153 с.
24. Райхер В. К. Общественно-исторические типы страхования / В. К. Райхер. – М., 1947. – 282 с.
25. Семенова К. Г. Договір перестраховання : дис. на здоб. наук. ступ. канд. юрид. наук : 12.00.03 / К. Г. Семенова. – Х., 2008. – 190 с.
26. Семенова К. Г. Правове регулювання перестраховання: деякі аспекти / К. Г. Семенова // Право України. – 2005. – № 2. – С. 40–43.
27. Серебровский В. И. Избранные труды по наследственному и страховому праву / В. И. Серебровский. – Изд. 2-е, испр. – М. : Статут, 2003. – 558 с. – (Классика российской цивилистики).
28. Серебровский В. И. Страхование / В. И. Серебровский. – М. : Финансовое издательство НКФ СССР, 1927. – 75 с.
29. Стась Е. П. Господарсько-правове забезпечення страхування підприємницьких ризиків : дис. на здоб. наук. ступ. канд. юрид. наук : 12.00.04 / Е. П. Стась. – Одеса, 2012. – 204 с.
30. Степанов И. И. Опыт теории страхового договора / И. И. Степанов. – Казань, 1878. – 205 с.
31. Страховое право : [учеб. для студентов вузов, обучающихся по специальностям:

«Юриспруденция», «Финансы и кредит»] / под ред. В. Н. Григорьева, А. Н. Кузбагарова, В. В. Шахова. – 5-е изд., перераб. и доп. – М. : ЮНИТИ-ДАНА, 2014. – 423 с. – (Серия «Dura lex, sed lex»).

32. Судебно-практический комментарий к страховому законодательству / В. Ю. Абрамов, С. В. Дедиков. – М. : Волтерс Клувер, 2004. – 336 с.

33. Судова практика розгляду цивільних справ, що виникають з договорів страхування : лист Верховного Суду України від 19.07.2011 р. // Вісник Верховного Суду України. – 2011. – № 8.

34. Супрун Л. Юридична природа договору перестрахування / Л. Супрун // Право України. – 2006. – № 2. – С. 116–120.

35. Теребус О. М. Перестрахування та проблеми його розвитку в Україні / О. М. Теребус // Галицький економічний вісник. – 2009. – № 2. – С. 105–109.

36. Турбина К. Е. Мировая практика государственного регулирования международного перестрахования / К. Е. Турбина // Страховое право. – 2001. – № 1. – С. 32.

37. Фогельсон Ю. Б. Сделки перестрахования по действующему законодательству / Ю. Б. Фогельсон // Государство и право. – 1997. – № 7. – С. 68–80.

38. Фогельсон Ю. Б. Страховое право: теоретические основы и практика применения : моногр. / Юрий Борисович Фогельсон. – М. : Норма ; ИНФРА-М, 2012. – 576 с.

39. Шершеневич Г. Ф. Курс торгового права / Г. Ф. Шершеневич. – Т. II. – СПб., 1908. – 389 с.

Винничук Р. И. Вопросы специального правового режима отношений перестрахования в хозяйственно-правовой доктрине.

Рассмотрены вопросы специального правового режима отношений перестрахования в сфере страховой деятельности. Очерчены основы исторического развития научной дискуссии о соотношении страхования и перестрахования. Сделано ударение на становлении в современной хозяйственно-правовой доктрине парадигмы специального правового режима перестрахования. Предложено собственное обоснование существования специального правового режима в перестраховании.

Ключевые слова: Соотношение страхования и перестрахования, правовая конструкция «sui generis», специальный правовой режим отношений перестрахования.

Vinnichuk R. I. Issues of special legal regime of reinsurance relationships in economic and legal doctrine.

The article deals with the issue of a special legal regime of reinsurance relations in the sphere (area) of insurance business. The principles of historical development of scientific debate concerning the relationship between insurance and reinsurance, are outlined and the formation of paradigm of special legal reinsurance regime in modern economic and legal doctrine, is stressed. Our own proof (evidence) of special legal regime for reinsurance, is suggested.

Key words: Insurance and reinsurance relations, legal structure «sui generis», a special legal regime of reinsurance relationships.